

ת"פ 25294/06 - מדינת ישראל נגד כ ש

בית המשפט המחויז בירושלים

ת"פ 16-06-25294 מדינת ישראל נ' ש(עvisor)
בפני כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ

<p>המאשימה מדינת ישראל בנסיבות עו"ד רחל אהרון מפרקליות מחוז ירושלים (פלילי)</p> <p>נגד</p> <p>הנאשם כ ש עו"י ב"כ עו"ד מאיה גלודי עו"י עו"ד רד בירגר מטעם הסניגוריה הציבורית</p>

הכרעת דין

הרקע וכותב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של סיכון חי אדם בمنذן בתביב תחבורת לפि סעיף 2(332) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); חבלה בمنذן ברכב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק, חבלה ופציעה בנסיבות חמימות תוך שימוש בנשק קר - עבירה לפי סעיף 334 יחד עם סעיף 335 לחוק; החזקת סיכון - עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק, נהיגה ללא רשות נהיגה בתוקף - עבירה לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], ו - 6 עבירות של אי ציות לרמזור - עבירה לפי תקנה 22 לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.
2. בכתב האישום תואר האירוע כדלהלן: רשות הנהיגה של הנאשם אינו בתוקף משנת 2010. ביום 4.6.16 בסביבות השעה 1:00 נаг הנאשם בשכונת גילה בירושלים ברכב הרשות על שם איש אחריו ומצוי בחזקתה של אשת הנאשם. שוטרים שנסעו בניידת בילוש סימנו לנאים באמצעות כריזה בצופר משטרתי והבוחב לעצור לבדיקה, אולם הנאשם פנה מיד פנויות פרסה במטרה לחמק מהשוטרים, ופנה ברכב חונה. לאחר מכן החל בנסיעה מהירה ברחובות גילה. השוטרים בניידת הבילוש נסעו אחריו וניסו את הסירנה המשטרתית שפעלה ממשך כל המרדף. הנאשם חצה צומת ברמזור אדום והמשיך לצומת הרחובות הרוזמרין, דב יוסף, אונטרמן והגנט. בצומת זו בוצעה חסימה של הקביש על ידי נידת משטרת גליה עם אורות כחולים באמצעות הקביש. הנאשם עקף את החסימה על ידי עקיפת הנידת, עבר ב מהירות גבוהה מאד למרחק של פחות ממטר אחד השוטרים ובכך סיין אותו. הוא חצה צומת נוספת ברמזור אדום, ולאחר מכן נכנס לכיכר בצומת הרחובות הסיגלית ודב יוסף. הנאשם נכנס לכיכר ב מהירות מופרזת ועלה עם שני גלגלים על הרכבת. הוא חצה את הרכבת, ולמרדף ה策טרפה נידת נוספת. גם היא הפעילה סירנה ממשך המרדף. הנאשם המשיך בנסיעתו לכיוון רחוב יעקב פת, ועבר צומת נוספת ברמזור אדום ובמהירות של 130 קמ"ש, כאשר מהירות המותרת במקום היא 70 קמ"ש.

בצומת עמד רכב אזרחי שנאלץ לבולם כדי שלא להיפגע מרכב הנאשם. הנאשם המשיך בנסעה וזכה צומת נוספת באור אדום ובמהירות 130 קמ"ש כאשר המהירות המותרת היא 60 קמ"ש, עקף רכב אזרחי וכמעט פגע בו ונסע לכיוון רחוב גולומב. בשלב זה ה策רפה למרדף נידת נוספת. הנאשם פנה לרחוב גולומב ונסע עד צומת הרחובות גולומב ומשה שרת. בצומת היו מספר כל'י רכב אזרחים שנאלצו לסתות מנטיים ולבלום עקב נסיעתו הפרועה של הנאשם. בצומת הרחובות גולדמן ומשה שרת המתינו קוץין הסירור כפир האמר שביצע חסימה באמצעות נידת המשטרה שלו, תוך הפעלת האורות הכהולים של הנידת. האמר חיכה מחוץ לנידת וסימן בידו לנאשם לעזרו, אולם הנאשם המשיך בנסעה ופנה לרחוב משה שרת. כפир האמר תיקן את החסימה, והנאשם שטט ברכבו לעבר הנידת של כפир, אשר נאלץ לקפוץ מהnidת כדי שהנאשם לא יפגע בו, וכתוכאה מכך נחבל ברגלו. הנאשם המשיך בנסעה לכיוון הרחובות קוליץ ושולוב כאשר בעקבותיו שתי נידות משטרת נידת הבילוש. בכיכר קוליץ ביצע השוטר יורי דומברובסקי חסימה נוספת על ידי העמדת נידת משטרת גליה על הקביש. הנאשם שטט לעברו של יורי ועלה על אי התנועה. יורי חש סכנה לחיו וירה מאקדחו כדור אחד, אשר פגע בדלת הנהג ברכב בו נהג הנאשם. את כל המתואר עשה הנאשם במטרה לברוח מהמשטרה, תוך שהוא נוגה בפראות ומסכן את חייהם של המשתמשים בדרך ושל השוטרים שניסו לעצרו. באותה עת החזיק הנאשם ברכב שני סכינים, סכין קפיצית שאורך להבה 12 ס"מ וסכין יפנית. על גופו החזיק הנאשם סכין נוספת שאורך להבה 4 ס"מ.

3. בתשובה לaiושם שניתנה ביום 20.9.16 טענה ב"כ הנאשם בפירוט רב כי הנאשם מודה בעיקרי העובדות, אולם הוא ברח מפני השוטרים לאחר שחש שהם עברים נידת המתכוונים "לחסל" אותו. היא התייחסה גם למצבו הנפשי של הנאשם בזמן האירוע. במהלך הדינומים בתיק הובחר עוד, ע"י הנאשם ובאות כחו, כי הנאשם הוא בעל הרשות קודמות ומעוררת בעולם העברייני, עבר נסיבות חישול ואף נאלץ לברוח מישראל לתקופה ממושכת, כך שלטענת הנאשם חשו היה מבוסס ואניונו חש בעלםא.
4. אצין כי לקרהת סיום פרשת ההגנה בתיק חל שינוי בייצוגו של הנאשם, עזה"ד מאייה גלעד הפטירה מהיצוג והחלפה בעוז"ד ורד בירגר מטעם הסנגוריה הציבורית. לאחר החלפת הייצוג שונים מעט דגשים שונים, אולם קוו ההגנה של הנאשם לא השתנה. התרשםתי כי שתי הסנגוריות יציגו את הנאשם באופן מקצועני ויעיל, והנאשם זכה להגנה מקצועית וטובה במהלך כל המשפט.

בעקבות החלפת הייצוג ביקשה עוז"ד בירגר להוסיף ראיות נוספות וכן לחקור שנית חלק מעדי התביעה. בקשוטיה נהנו בחלקן, כפי שעולה מהדינומים הרלוונטיים.

ראיות התביעה

5. רוב רובם של עדי התביעה הם שוטרים שנטו חלק במרדף אחרי הנאשם. אפתח בדיון בעדויות אלה, ולאחר מכן אתייחס לעדי התביעה הננספים.

כפир האמר

מפקח כפир האמר הוא קוץין סיור בתחנת מורייה. העד תיאר (פרוטוקול עמ' 11 ואילך) כי הזמן האירוע שהה בגבעת משואה, כאשר קיבל דיווח על רכב הבורח מצוות הבילוש בגילה, חוצה רמזורים והתנגד לפחות ברכב אחד. הוא נסע לרחוב גולומב בנידת משטרת מזווהה (רכב כחול לבן, אורות כחולים), והעמיד את הרכב כך שיחסום חלק מהכביש. חלקו الآخر של הכביש היה חסום על ידי כל'י רכב שהמתינו ברמזור אדום. הוא יצא מהרכב, אולם הנאשם הגיע למקום וראה את החסימה פנה ימינה לכיוון רמת שרת. העד הסביר כי הニア

שהנאשם ברכב יחזור בחשורה לכיוונו, כיון שהיה ערבות שבת וברחו מבשה שרת קיימת חסימה, כך אכן היה הנאשם ביצע פרסה ונסע ב מהירות לכיוונו. וכך תיאר העד את שארע:

"ראיתי את הרכב מגייע אליו, פחדתי שהרכב עומד לפגוע בי.... היתי בטוח שהוא עומד להיכנס בנידית, יצאתי מהnidit כדי שלא אפגע, לא ידעתי אם לקחת ימינה או שמאלה, لأن הוא יLER ולא יפגע بي, ניסיתי לנחש לאן יLER, נפלתי על הרצפה כשהרראש שלי מצד שמאל של הרכב, הרראש שלי בלט לככיש מהקו הדמיוני שעובר מהnidit...."

זה היה עניין של שנייה. כשהייתי על הרצפה עם הרראש על הכבש, רأיתי את הרכב נסע ב מהירות לכיוון הרראש שלי, והצלחתי להזיז את הרראש כדי שהרכב לא יפגע بي, והוא באמת לא פגע بي. אני לא יודע מה הוא ראה ומה לא. כשהוא ראה את הרראש שלי הוא שבר ימינה...." (עמ' 11 שורות 13-23).

ובהמשך:

"היתה האצה של הרכב, לא האטה, אני זוכר את הרוח שהרגשתי מהגלgal" (עמ' 12 שורה 29).

העד העיריך כי רכבו של הנאשם עבר סנטימטרים ספורים מראשו (שם, שורה 21).

6. בחקירה נגדית נשאל הנאשם מדוע לא הגיע דזקנרים כדי לחסום את הנאשם, והשיב שלא היה לו הזמן הדרושים לכך, כי הנאשם אמר היה הגיע תוך זמן קצר מאד (עמ' 17). הוא התיחס גם לאישור לירוי שנitin על ידו, ובבהירות כי לאור הנ吐נים שנמסרו בקשר - רכב הנסע ב מהירות מופרזת ומסכן חי אדם, לא נענה לפניות שוטרים ומנסה לדרכו שוטר ולעלות לו על הרראש, ולא מאט, קיים לסיכון חי אדם. כפי שסביר אותו עצמו, היה הנאשם עלול לסכן גם אזרחים חפים מפשע או שוטרים אחרים. לפיכך לא היה מנוס מלעזור את הרכב בכל מחיר. העד אישר כי נתן הנחיה לירוט בו, כאשר משמעות המילה "בו" היא לירוט ברכבו של הנאשם (עמ' 20, 21). בהמשך הבביר כי חשב שמדובר באירוע פח"ע או אירוע חמוץ אחד, שאם לא כן לא ברורה הסיבה לנעהכה מסוכנת של הנאשם (עמ' 23, 24).

7. שוטרים נוספים שוכחו בחלק זה של האירוע תיארו את הסיטואציה באופן שונה, כך שרכבו של הנאשם עבר בסמוך מאד להאמר, והוא נדרש לקפוץ או לבРОוח מפניו. כך, לדוגמה, העד אסתבן לוקאס תיאר בעמ' 50 שורה 23 ובעמ' 51 שורה 3 כי הנאשם נסע לכיוון השוטר והשוטר קופץ כדי שלא ידרס על ידו; המתנדב חיים מזרחי העיד בעמ' 57 שורה 10 כי ראה את הקצין כפיר קופץ מהמקומם בו عمם וחסם את רכב הנאשם, בעמ' 58 שורה 3 חזר על התיאור של רכב הנאשם נסע וכפיר קופץ לצד, ובעמ' 62 שורה 10 הוסיף כי האמר עמד מימין לנידית שלו; איציק איתח תיאר בעמ' 95 שורה 7 ואילך כי כפיר אמר קופץ הצד או הפיל עצמו הצד לאחר שהיטה את גופה והתגלגל הצד.

לכוארה קיימת אי התאמה בין עדותו של האמר לבין עדויות העדים האחרים שתוארו, שכן האמר תיאר נפילה שהגורם לה לא ברור, ואילו העדים תיארו נסיען יומם וاكتיבי שלו לחמק מהרכב. אולם הפער העיקרי אינו בין העובדות המתוירות אלא בפרשנות שניתנה להן: על פי תיאורי העדים האמר נפל אל הקרקע פרק זמן קצר מאד לפני הגעת הנאשם, ורכבו של הנאשם עבר קרוב מאד אליו. האמר העיד שנפל, והעדים האחרים שלא ידעו על הנפילה הניחו שמדובר בהתחממות יזומה של הקצין מהרכב שהתקרב אליו. מדובר באירוע שקרה בהרף עין, במרקח מקום הימצאם של העדים האחרים, כך שגם אם קיימים פערים כלשהם בין התיאורים, אין בהם כדי לפגוע באמונות העדים.

כפי所述 נחקר פעמיים נוספת לבקשת הסניגורית, בעקבות חילופי היצוג בתיק (עמ' 194 ואילך). הוא נימק את ההנחה שנתן לירוט ברכב הנאשם, והסביר כי על פי נהלי היר, כאשר מבוצעת עבירה מסווג פשע וקיימת סכנת חיים, כפי שהיא לגבי, קיימת סמכות ירי לשוטר, גם אם לא ניתנה לו פקודת. הוא הוסיף כי לאחר שראה את הפראות בה נסע הרכב ולאחר מכן נפגע הבין שיש לעצור את הרכב. האמר אישר שניתן פקודת ירי, אך לא ذכר שניתן את הפקודת לחידה 731 (ניידת הבילוש) בלבד. הוא הוסיף כי החובה לירוט תחילתה באoir אינה מחייבת בסביבות בהן קיימת סכנה והדבר אינו אפשרי. לאחר שהופנה לדבריו המודיעקים בಗל הקשר השיב האמר כי אישר ירי בגלגולים על מנת לעצור את הרכב, ולא ירי במטרה לפגוע בנהג (עמ' 196).

מעודת האמר עולה כי לא ניתן ליחס לנאשם כוונה לפגוע בו. האמר העיד כי אין יודע אם הנאשם ראה אותו ומה ראה. ודאי שלא ניתן ליחס לנאשם צורך לצפות את נפילתו המפתיעה של האمرا. לפיכך, לא ניתן ליחס לנאשם כוונה לדروس את קצין המשטרה לאחר שנפל על הכביש בסמוך לנידת. אולם ניתן ליחס לנאשם אחריות לניגזה בנסיבות מופרזת, שלא אפשרות לו להבחין בסכנות ולהגיב אליהן, ובכך העמידה בסכנה את שלומו של האמר.

רכב הבילוש

10. **רס"ר אמיתי חיון** הוא בלש בתחנת מורה והוא בתפקיד ברכב הבילוש שפנה לראשונה אל הנאשם; פניה שבعقبותיה החלו ההימלטות, המרדף והאירוע כולו. חיון העיד בעמ' 26 ואילך כי שהה ברכב הבילוש המוסווה עם בלש נסוף שנаг ברכב, כשהוא (חיון) היה המפקד. לדבריו הם הבחינו ברכב הנאשם ולאחר בדיקה בטאבל המשטרתי ובמסוף החליטו לסתמן לרכב לעצור לבדיקה. הנаг סימן לרכב לעצור בצד באמצעות מערכת כריזה המשמשת קול אופייני לנידות משטרת, אולם הרכב ביצעה פניות פרסה חדה, פגע ברכב קונה והחל בנסעה מהירה. השוטרים דיווחו בקשר על הרכב הנמלט והחלו במרדף אחריו.

העד תיאר (בעמ' 27 לפרטוקול) את המרדף של רכב המשטרה הסמוי אחר רכבו של הנאשם, אשר נסע מקצת רחוב שבתי הנגבי, בו ביצע פניות פרסה, דרך כיכר לכיוון רחוב המור, לאחר מכן לרחוב הרוזמרין, כאשר בצומת הלבונה - רוזמרין הייתה נידת סיור שביקשה לבצע חסימה, אולם הנאשם עבר את הצומת והמשיך בנסעה לכיוון רחוב דב יוסף.

11. ראוי להציג את דברי העד, לפייהם כבר בצומת הרחובות הלבונה - רוזמרין נעשה נסיך לחסום את הנאשם על ידי נידת בילוש, דהיינו נידת משטרת גלויה שאיננה רכב מוסווה. ברור, איפוא, שלכל הפחות משלב זה ברור היה לנאשם שהרודפים אחריו הם שוטרים ולא ערביים או מתחזים. עובדה זו ממשמעותית בהקשר של טענת ההגנה של הנאשם, לפיה חשד שמדובר בעבריים מתחזים ולא בשוטרים, כפי שיפורט בהמשך.

חיות המשיך בעדות ותיאר את המרדף של רכב המשטרה אחרי רכבו של הנאשם, אשר המשיך לכיוון כיכר פרדס - בית צפפה, לאחר מכן לרחובות יעקב פט, יהודה הנשיא, צומת פט, רחוב בר יוחאי ורחוב אליהו גולומב. כשהגיעו לצומת רמת שרת פנה ימינה ועלה לכיוון רמת שרת, לאחר מכן פנה פניות פרסה בחזרה לרחוב גולומב, והמשיך לרחוב קוליץ לכיוון גן החיות, שם נעצר בכיכר. במהלך כל המרדף נשמר קשר עין בין העד לבין הרכב הנאשם (עמ' 27 שורה 12). העד הוסיף כי החל מתחילת המרדף ברחוב הרוזמרין הctrspo לרדף גם נידות סיור גלויה (עמ' 27 שורות 19-21), וכן התיחס באופן ספציפי לנסעה בכיכר פרדס, שם הctrspo

למרדף שני ניירות סיור, אחת מאחוריו רכב הבילוש והשנייה הגיעו מהכיוון הנגדי בנגדו לתנועה והצטרפה למרדף, כאשר רכב הנאשם המשיך בנסיעה מהירה והニידות אחריו (עמ' 27 שורה 23 ואילך). הוא תיאר את נהוגתו של הנאשם כנסעה מהירה, פרטית, ללא התחשבות במעבר חציה, כיכרות, בחלק מהמסלול ברמזורים אדומים תוך סיכון ממשי של חי אדם (עמ' 28 שורה 15 ואילך).

העד התייחס בדבריו לסתון **ת/5**, אשר צולם במלצת אבטחה סמור לצמת פרדוס, שם נראה הרכב האזרחיomid לאחורי ניירות המשטרה, כולם נסועים במהירות גבוהה.

12. בחקירה הנגדית נשאל חיון על נסיבות הימצאות ניידת הבילוש במקום המפגש עם הנאשם, והשיב שעבודת הבילוש מתבססת על מודיעין והוא אינו יכול לחשוף את סיבת הימצאותו באותו לילה בלילה (עמ' 29 שורות 17, 18). התקים דיון בשאלת האם יש להורות לעד להסביר על שאלה זו. בהחללות בינוים שניתנו במהלך הדיון סברתי, ואני סבורה גם עתה, כי אין רלוונטיות לשאלת הפתוחה מה עשו הלבושים באותה מקום, ולא היה מקום להורות להם להסביר על שאלה זו. עם זאת, אפשרתי חקירה לגבי השאלה אם נסיבות הימצאותם של הלבושים באותה הייתה קשורה לנימוק, מתוך תפיסה שגם היה קשר כזה, יתכן שנסיבות הימצאותם של הלבושים רלוונטיות לתיק, אולם אם הימצאותם באותה מקום לא הייתה קשורה לנימוק אין מקום להמשך חקירה בנושאים מודיעיניים שאינם נוגעים לנימוק שבפני).

העד חיון נשאל מדוע עצרו את הנאשם וסביר כי החשד התעורר בעקבות בדיקת מסוף שהעלתה כי הרכב רשום על שם אישת, השעה המאוחרת, החלונות המושחרים שלא ניתן לראות מי נמצא ברכב והעלן חשד. הוא הוסיף כי המרדף אחר הנאשם החל לאחר שלא נעה לסימן המורה לו לעצור בצד, פנה פנית פרסה ופגע ברכב חונה (עמ' 33). משלב זה של תחילת המרדף הופעלה הסירה ברכב הבילוש (עמ' 34 שורות 3, 4; עמ' 37 שורות 4-2). עוד העיד כי ברכב המשטרה ניג השוטר השני שנמצא אליו ברכב, לוקאס, והוא עצמו ניהל את המרדף. הוא נשאל מדוע לא הפעיל את ה"צ'קלאה", את האורות המהבהבים, והסביר כי לא עשה כך מאחר שהיא עסוק במרדף עצמו, בהעברת הדיווח בקשר וכדומה (עמ' 35).

13. רסל לוקאס אסטבן היה הблש הנוסף שנסע עם אמיתי חיון ברכב הבילוש מתחילת האירוע, והוא שניג ברכב המשטרה המוסווה. העד העיד כי הלבושים ראו את הרכבו של הנאשם חולף מולם במהירות, ונסעו אחריו כדי לראות מדויק. הם בדקו את מספר הרכב ומיצאו כי הוא רשום על שם אישת, ומאחר שראו גבר נוהג החליטו לבדוק אותו וסימנו לו באמצעות מערכת הcrizia לעצור בצד. אולם באותה לעצור הרכבת פנה במהירות לרחוב שבתאי הנגבי, נכנס לחניון ברחוב הסיגלית ופגע ברכב חונה והמשיך בנסיעה לכיוון ממנו הגיע (עמ' 43 שורה 20 ואילך). השוטרים נסעו אחריו, הפעילו סירנה וסימנו לו פעם נוספת באמצעות מערכת הcrizia, אך הנהג המשיך לנסוע במהירות, אמיתי דיווח על כך (שם שורה 27). בהמשך עדותו הוסיף כי בצומת הרחובות הרוזמרין ודב יוסף התווספה ניידת נוספת (עמ' 44 שורה 30, 32). העד לוקאס תיאר את המרדף, מספר שניות עד דקה לאחר תחילת המרדף (עמ' 44 שורה 44). העד לוקאס תיאר את המרדף, כאשר רכב הנאשם המשיך בנסיעה, ברחוב דב יוסף ניידת כחולה ניסתה לעצור אותו אך הוא עקף אותה, עבר ברמזור אדום בצומת שבתאי הנגבי - דב יוסף, בכניסה לכਬיש בגין עבר פעם נוספת בرمזור אדום ורכב שעמד להיכנס לצומת בלם (עמ' 43), ובהמשך עבר ברמזורים אדומים נוספים (עמ' 44). הוא ציין כי בסמוך לצומת פת בדק את שעון המהירות של הניידת וזה עמד על 130, כך שהנימוק נסע לכל הפחות במהירות של 130 קמ"ש (עמ' 44 שורה 2). בהמשך תיאר לוקאס את המפגש בין הרכב הנאשם לבין כפир האמר, והיעיד כי הנאשם נסע מרמת שרת לכיוון רחוב קוליז', שם עמדה ניידת סיור כחולה עם סירנות במטרה לחסום אותו. אולם הרכב הפורד של הנאשם עקף את הניידת וכמעט

דרס את השוטר שעמד על ידה, אשר קפץ הצדה בדקה ה-90. רכב הבילוש נסע אחרי הנאשם כש賓יהם נידית סיור, לכיוון גן החיות, כשהוא את הפורד עולה על כיכר. העד ירד מהרכב ובשלב זה זיהה את הנאשם. הוא ראה את הנאשם מנסה להשתחרר משוטרי הסיור שהיו במקום, רץ לעבר הנאשם, הפילו אותו ו אמר לו שהוא עצור. הנאשם היה בהלם וניסה לquam ולכן, לדבריו, היכה אותו על פניו כדי "להוציא אותו מההלם ולנטרל אותו שלא יברוח כי אם היה קם ומנסה לברוח היה לו עסק גם עם השוטרים האחרים. כדי להפחית את הנזק השתמשתי בכך ונמתי לו אגרוף, והוא הפסיק להתנגד ושמתי לו איזיקים" (עמ' 44 שורה 18-15, וכן התיאור הקודם למראה המקום). בהמשך הבahir כי לא נתן לנאם "בוקס" אלא "מכת ניטרול" לא חזקה (עמ' 53 שורה 3).

אצין כי סוגיות השימוש בכך ושאלת ההצדקה של הפעלת הכח ע"י מתן מכת אגרוף לנאם לא הועלתה כפלוגתא ישירה בתיק זה, שכן הסוגיה הנדונה היא מעשיו של הנאשם ולא התנהגותו של השוטר, ועל כן לא ארchip בנושא.

14. העד לוקאס ליווה את הנאשם לקבלת טיפול בבית החולים, ותייר כי במהלך בדיקת הרופא הבחן בבד מקופל בתחום מכנסיו של הנאשם, נטל אותו ומצא כי בתוכו הווסטר סcin מאולתר (ת/7), שה הנאשם החזיק על גופו (פרוטוקול עמ' 45).

בחקירה הנגדית נשאל לוקאס על ההימנעות מהפעלת מערכת הכריזה וה"צ'קלאקה", והשיב כי שותפו אמיתי ניסה להפעיל את מערכת הכריזה והוא לא פעל. לגבי הצ'קלאקה השיב כי בנסיבות הגדולה בה נסעו לא היה באפשרות לעשות דבר נוסף, והואוסיף כי בדרך כלל הם יוצאים בצוותים של שלושה, כאשר אחד השוטרים ישב מאחור, והוא שמאפיין את המערכת שנמצאת מאחור (פרוטוקול עמ' 46, 47). לגבי אמצעי זהוי משטרתיים נוספים העד לוקאס כי כובע זהוי משטרתיים אינם נחברים בתחום הרכב אלא רק כשיועצים החוצה, וכי במהלך המרדף הופעלה סירנה משטרתית (עמ' 48).

ニידת המתנדבים

15. העד **חיים מזרחי** הוא מתנדב במשטרה מאז 9 שנים בתפקיד סיור. בזמן האירוע היה בנידית סיור עם מתנדב נוסף, אליו איבנו. הוא העיד כי בזמן סיור שגרתי שמעו בקשר על מרדף אחר אדם שאינו נושא לкриאות לעצור. הנידית הייתה סמוכה למקום, ועל כן הגיעו לרחוב הרוזמן וחסמו את הרחוב. לא היה אפשרות לחסום ארבעה נתיבים, הם חסמו שלוש הנתיבים והintendent ניצל זאת, עקף את הנידית מצד שמאל ופנה לכיוון היציאה משכונת גילה. מכאן ואילך נתק Kerr העין בין הנידית לרכב הנאשם, אולם הנידית המשיכה במרדף בהתאם לדיווחים בקשר. בסמוך לרמת שרת חדש קשר העין, והעד העיד כי ראה את הנאשם יורד מרמת שרת לכיוון גבעת משהה, נחסמ על ידי כפир האמר כשהיא אמר קפץ ממקום עמידתו, והרכב המשיך בנסיעה כשהוא עובר באור אדום לכיוון גבעת משהה. הנידית המשיכה במרדף עד שהintendent נחסם על ידי נידית, עלה על אי תנועה ונעצר (עמ' 57).

לעד הוצג הסרטון ת/5 והוא זהה בו את הנידיות הרודפות אחר הנאשם, כאשר הנידית שלו נכנסת לכיכר עם אורות כחולים Dolkims, ומוקמה הוא שלישי מבין שלושה רכבי המשטרה, כולל הרכב הבילוש (עמ' 58 שורה 22).

16. בחקירה הנגדית השיב העד כי לא פרש מחסום Dolkims הן משומם שלא היה זמן מספיק לך והן משומם שכמתנדבים אסור להם לבצע פעולה זו (עמ' 60). עוד השיב כי לא היה לנאם לעצור כיוון שלא היה צורך בכך, כיון שהסירנה דלקה והוא שמע את הרכב הבילוש כורז לו (עמ' 61).

בידות נוספות

17. **ר"ש נאיף עבדאללה** הוא סייר במרחב מורה. ביום האירוע שמע ברשות הקשר דיווח על רכב שלא עננה לקריאות שוטרים לעצור ונגח רכב שעמד לצד הכביש. הוא היה בדרךו לרוחב דב יוסף בגליל, והבחן ברכב החשוד כשהוא נכנס לכיכר לכיוון דב יוסף ופרדוס. העד עבר לנטיב הנגדי והגע לכיכר מיד לאחר שעברו בו הרכב הנאים, אחורי ניידת הבילוש ואחריה ניידת המתנדבים. העד הצטרכן למרדף אחר רכב הנאים כשהניידת שלו היא השלישית או הרביעית מבין ניידות המשטרה, וקשר העין נשמר חלקיים. רכב הנאים ניידת שלו היא השלישית או הרביעית מבין ניידות המשטרה, וקשר העין נשמר חלקיים. הוא ראה את הנאים עוגר ברמזור אדום, ולאחר מכן ראה את הנאים פונה לכיוון רמת שרת, מבצע פניות פרסה וירד לכיוון הנגדי, וחולף על פני הנניידת שחסמה את הרחוב. אז שמע בקשר את כפירות אמר שאמר כי הנאים כמעט דרס את ראשו, כי הוא מסכן חיים ויש אישור לירוי. בשלב זה הצטרכן למרדף מספר ניידות, והעד החליט לאגף את הרכב הנאים מכיוון גן החירות ולהחסם אותו. כשהגע לגן החירות הרכב נעצר כבר, והנאים שכב אזוק על הכביש (פרוטוקול עמ' 63). העד עבדאללה אף הוא העיד כי הנאים נוג בapon שיסיכון את עצמו, שיסיכון עובי אורך, אנשים וככוב, שיסיכון את השוטרים במרדף ולא עננה לקריואותיהם. הוא הוסיף כי למרדף הצטרכן מספר ניידות משטרה בעלות אורות מהבהבים, וכי נניידת שלו הייתה תחילת ללא ראות כחולים, אך מיד לאחר שהגע לכיכר והשתלב במרדף הדליק את האורות מהבהבים (עמ' 64).

18. **ר"ש איציק איתח** נהג בג'יפ משטרתי גלי' בכביש בגין לכיוון דרום כאשר שמע בקשר דיווח על המרדף. הוא פונה והגיע לצומת פת, והבחן ברכב הפורד של הנאים פונה שמאליה במהירות מופרזת כשרכב הבילוש דולק אחורי עם סירנות ואורות מהבהבים. גם איתח הצטרכן למרדף, אם כי לא שמר על קשר עין רצוף עם הרכב הנאים. באזור רמת שרת ראה את הרכב הנאים פונה ימינה לכיוון רחוב משה שרת, מבצע פניות פרסה וחוזר, והוא ראה את נניידת של כפירות האמר חוסמת את התנועה כשהאמר עומד בסמוך אליה, ואת הרכב הנאים עוקף את החסימה בצדקה מסוכנת וועבר סנטימטרים ספורים מהשוטר, אשר קופץ הצדקה. הוא הצטרכן לשירה שנסעה אחורי הרכב הנאים, ונסע אחורי נניידת המתנדבים (עמ' 93). בהמשך בסוף רחוב קוליץ, מוקם בו שני נתיבים הופכים לאחד, ראה את נניידת של וורי שביצע חסימה, הרכב הנאים סטה שמאליה ועלה על המדרכה ב מהירות גבוהה מאד ונעצר. העד הוסיף כי חשש שהמרדף יתחדש ולכן עלה על המדרכה על מנת להיות בהICON לאפשרות של חידוש המרדף (עמ' 93, 94).

איתח העיד כי נסע בג'יפ המשטרתי ב מהירות של 130-120 קמ"ש, והעריף את מהירות נסיעתו של הנאים ב-150 - 160 קמ"ש (עמ' 94 שורה 17).

19. **ר"ש יורי דומברובסקי** אף הוא שוטר סייר במרחב מורה. גם הוא שמע בקשר על המרדף המתנהל, והתקדם לעבר כלי הרכב ממקום הימצא בשכונת קריית מנחים. הוא העמיד את נניידת כר שחסמה את נתיב הנסיעה של הנאים מרוחב גולומב לגבעת משואה, יצא מהניידת ועמד בשטח ההפרדה בין הנתיבים לפני נניידת. כשרכבו של הנאים הגיע למקום, ירה בו על מנת לעצור אותו (פרוטוקול עמ' 68). וכן תיאר השוטר את האירוע:

"הוא טס ב מהירות מטאורית, עלה באיזשהו שלב על אי תנועה, הילכתי כמה צעדים אחריה, שלא ירים אותו גם כן. כאשר צד שמאל של הרכב היה מולי - אני יריתי, ביצעתך ירי לעבר הרכב. לשאלת בית המשפט מה פתאום ביצעתך ירי אני משיב כי היו מלא התראות, יכול להיות שהוא מחייב, או רכב טובת לא הייתה לנו אינדיקטיה מי"

נוהג בו" (עמ' 68 שורות 27-30).

20. דומברובסקי העיד כי קיבל אישור לירוט על הרכב מקצין היחידה כפי האמור, אשר צעק בקשר "תירנו בו הוא כמעט דרכו אותו" (עמ' 69 שורה 15).

הוא הוסיף כי אחראי רכב הנאשם הגיע נידית בירושה לבנה שנסעה אחריו, ולאחריה עוד צוותים כולל צוות מתנדבים בנידית כחול לבן. לאחר מעצר הנאשם ערך העד חיפוש ברכבו, ומצא בו שני סכינים, האחד מתחת למושב הנהג והשני בדלת הרכב (עמ' 69).

בחקירתו הנגדית נחקר דומברובסקי ארוכות אודוטה הירוי. הוא נשאל מדוע לא יראה לעבר גלגלי הרכב, והשיב כי יראה לכיוון הגלגלים, אך מאחר שהרכב היה בנסיעה מהיריה מאד היה קושי לכוון ולפגוע בגלגליים והוא פגע בדלת הרכב. עם זאת עמד על כך שירה כדי לעזור את הרכב, ולא כדי לנטרל (עמ' 72, 73, 74). הוא נשאל אם השתמש באקדח עם משתק קול ואם יראה לעבר השימוש הקדמית, והשיב כי איןנו מחשל, וכי יראה לכיוון הגלגלים (עמ' 77, 78).

אצין כי בצלום חור הכניסה של הקליע ברכב, נ/2, ניתן להבחין כי על אף שהחומר נמצא בחלוקת העליון של הדלת, גובהו מקביל לגובה החלק העליון של הגלגל.

לאחר חילופי הייצוג הזמן העד להשלמת עדותנו. הוא נשאל מדוע לא יראה ירי באוויר להזהרה והשיב כי לא היה זמן לכך, וכי בדקה - שתיים בהן המתין הנאשם היה רחוק. עוד הוסיף כי הנאשם סיקן אותו והוא נדרש לזרז צעד או שניים אחריה כדי שלא יפגע (עמ' 198).

21. **רס"מ פט裏ק חנא** הוא מתנדב במשטרת והיה בנידית הסיוור יחד עם יורי דומברובסקי. יחד הגיעו בנידית משטרת גלויה עם אורות כחולים לנטייב נסיעתו של הנאשם וחסמו אותו באמצעות הנידית. הוא ירד מהnidית לצד שמאל ושותפו יורי לימיין. לדבריו רכב הנאשם הגיע, ראה את הנידית חוסמת את הכביש וניסה לחזור לכיוון הכביש, יורי קרא לעברו לעזר והוא לא עצר, אז יראה יורי יתרה אחת לאחר מכן סייע לבילויים להוציא את הנאשם מהרכב ולאזוק אותו, כאשר הנאשם משתולל (עמ' 84). בחקירה הנגדית אישר העד כי ראה בעיטות לעבר הנאשם, אך לא ראה בוקס לפניו (עמ' 88 שורה 7 ואילך).

סיכום ביניים

22. מעדיוות השוטרים עלות מסקנות אלו:

גם אם תתקבל טענת הנאשם לפיה סבר בשלב הראשוני של האירוע כי השוטרים בנידית הבילוש אינם שוטרים אלא מתנקשים או עבריין, הרי שפרק זמן קצר מאד לאחר מכן, שנים או מספר קטן של דקות, הצטרפו למרדף נידות "חוולות" המזהות כnidiot משטרת. עוד בשכונת גילה ה策טרפה הנידית הראשונה, ובכircular ביציאה משכונת גילה הצטרפו נידות נוספות, כפי שניתן לראות בסרטון ת/5. כך שכבר בשלב זה, בקילומטרים הראשונים של המרדף, נסעה אחראי רכבו של הנאשם פמליה של נידות משטרת, ובאותו שלב לא ניתן היה לטעתות ולהשוו שאין מדובר בנידות משטרת, ואין בסיס לטענה של טעות בעובדה.

הנאשם תואר על ידי העדים כנוהג נהיגה פרaicת. הוא פגע ברכב חונה, עבר ברמזורים אדומים ונסע במהירות שהוערכה כ-130 קמ"ש ואף יותר מזה, בכיבושים עירוניים. הנאשם לא נעה לדרישות השוטרים, ו עבר חסימות של נידות משטרת שניצבו בכיביש במטרה לחסום אותו, גם אם לא לו במחסומי דוקרים. התנהגותו של הנאשם נתפסה ככזו המסקנת את חייהם של שוטרים ועובד דרכם.

הטיפול במלומות

.23. החומר המצלום היחיד שנטפס בחקירה והוגש לבית המשפט הוא ת/5 - סרטון ממצלמת אבטחה בו נראית כניסה רכב הנאשם ונידות המשטרה לכיכר בזומת פרדוס. ההגנה טענה כי ניתן היה למצוא צילומים נוספים של האירוע, ובכך לתמוך בעדויות השוטרים או להפריך.

רפ"ק דרור שמואלי הוא ראש ייחידת פיענוח ביחידה האחראית על כל מצלמות התנועה בארץ. הוא התבקש על ידי חוקרי מרחב מוריה לבדוק הימצאותן של מצלמות תנועה פעילות בזיר המרדף. שמואלי העיד כי בדק ומצא שבכיסו הנסעה לא היו מצלמות פעילות, ורשם מצרך בהתאם (פרוטוקול עמ' 82, וכן המזכירים: ת/11 - פניות החוקרת מעין פרץ ותשובה, ת/12 - תיעוד נסעה במסלול נסיעתו של הנאשם, בה מצא העד כי אין במסלול מצלמות אכיפה פעילות). העד הבכיר כי אין קשר בין המצלמות שבאחריותו לבין מצלמות של העירייה, אך שיתכן שבכיסו המרדף היו מצלמות של העירייה אף הדבר לא נבדק על ידו (עמ' 83). הוא הוסיף כי מצלמות התנועה אינן מתעדות את השטח באופן רציף, אלא נכנסות לפעולה רק כאשר מבוצעת עבירה (עמ' 83 שורות 27, 28).

.24. **רס"מ ערן אופיר** הוא מוסמך מעקב טכני והנדסת אלקטرونיקה, ואחראי על סרטוני האבטחה (עמ' 89). הוא העיד כי ערך סריקה לאייתור מצלמות המתעדות את האירוע, ואיתר מצלמה אחת בלבד ברחוב דב יוסף בגלילה. הוא תיעוד את ממצאיו בזיכרון ת/13, ואת הורדת הסרטון המתאר את האירוע בזיכרון ת/14. לגבי מצלמות של עיריית ירושלים העיד כי בדק עם מנתי" - מרכז ניהול תנועה ירושלים, ומצא שגם להם אין תיעוד של האירוע. העד הוסיף כי מצלמות העירייה מיועדות בעיקר לצפיה ושירה בזמנים לצורך ניהול התנועה והרמזהים, הן עובדות בסבב כך שככל 8 שניות מבוצע הצלום בצילמה אחרת, ועל כן אין תיעוד רציף, ובשל מגבלות זיכרון החומר המצלום נשמר זמן קצר מאוד (עמ' 90).

בחקירה הנגדית של העד התברר כי הבדיקה במנתי" לא תועדה על ידו, ועמדתו מבוססת על נוהל קבוע של עבודה (עמ' 91, 92).

להשלמת התמונה בנושא המצלמות יש לעיין גם בעדותו של **אסף שאול**, מנהל חדר הבקרה בעיריית ירושלים, המובאת להלן במסגרת סקירת ראיות ההגנה.

.25. את פניותיו הנטענת של רס"מ אופיר לעיריית ירושלים צריך היה לתעד. זאת הן בשל החובה הכלכלית לתעד פעולות חקירה, והן על מנת למנוע את הספק הקיים עתה בשאלת אם נערךנה פניה כזו.

עם זאת, משקלו של מחדל זה בהערכת כלל הראיות אינו גדול, מטעמים אחדים. ראשית, יש בפני עדויות המגביבות בתיעוד בכתב בדבר ניסיונות שנעשו לאתר מצלמות בנתיב הנסעה הרלוונטי. כך שהמחלל החקירתי הגיע לנקודה מצומצמת של הפניה לעיריה בלבד. שנית, מצלמה אחת נוספת, התוכן שנקלט בה הציג כריאה (ת/5), וניתן אכן לראות בה את הרכב הנאשם והנידות נכנסים לכיכר בנסעה מהירה מאד. מדובר, כאמור, במקטע קצר מאד של צילום, אף הוא מהוות תמייה של ממש לעדויות השוטרים. שלישיית, לנוכח גירסת הנאשם עצם קיומו של המרדף ועיקרי העובדות שתוארו על ידי השוטרים בנוגע להנהלות המרדף אינם שונים בחלוקת. כך שהעדר תיעוד מצלום אינם משנה מהותית את תමונת הראיות ואין פוגע בהגנת הנאשם.

עדוי תביעה נוספים

.26. **רס"ב גלעד כהן** גבה את הודעות הנאשם והעיד על נסיבות גבייתן. ההודעות הוגשו וסומנו ת/15, ת/16. דיסקים המתעדים את החקירה סומנו ת/17.

רס"ב מיכאל דאובר העיד בעמ' 107 לפרטוקול כי הבחן ברכב שנפגע על ידי הרכב הנאשם בתחום האירוע. ברכב נראהתה מכיה בכנה וכן נמצאו שברים על הריצפה.

פקד אביו שריר הוא קצין חקירות במרחב מורה, ושימש בזמן האירוע כמפקד תורן. הוא הגיע למקום האירוע, ביצע סריקה ואסף תרמילים נמצא במקום (עמ' 112).

רס"ר מעין פרץ היא חוקרת במרחב מורה, ביצעה פעולות חקירה שונות בתיק והעידה (בעמ' 117 ואילך) על תיעוד פעולות אלה, בין היתר הדפסת פרטי האירוע מהמערכת המשפטית - ת/21.

רס"ב ארץ הורוביץ משרת במחוז ירושלים. הוא העיד כי בדק את הרכב של הנאשם ומצא בו חור המוערך כחור כניסה של קליע, אך לא מצא חור יציאה, כך שככל הנראה הקליע נשאר בדלת הרכב (עמ' 125).

העד **פأدיה גאליה** הוא אח בחדר המיון בבית החולים הדסה עין כרם, שאליו הובא הנאשם מיד לאחר האירוע. העיד העיד בעמ' 127 ואילך, וכן הוגש בהסכמה הודיעתו במשפטה ת/24, בה תיאר את הטיפול בנאשם. הוא ציין כי במהלך הטיפוללקח את מכנסי הג'ינס של הנאשם ונזכר מסכין שהיה בכיס המכנסיים. הדבר עורר דאגה רבה בשל החשש להדבקה במחלות.

העד **נחום לוי** הוא מנהל מערכות מידע של מוקד 100 בירושלים, והמציא העתק של הקלטת גל הקשר בזמן האירוע (עמ' 143).

ראיות ההגנה

גירושת הנאשם במשפטה

27. הנאשם מסר שני הודעות במשפטה. ההודעה הראשונה, ת/15, נגבהה מהנאשם ביום 4.6.16 בשעה 12:24. הנאשם הודה שנגא ללא רשותו. הוא טען כי פעל מתוך פחד, לא ידע שמדובר ברכב משטרתי והחל לנסוע מתוך פחד לחיו בשל סכסוכים עם עבריינים. לטענתו היה "מאויים ברמות קשות", לא ידע מה קורה איתנו, פחד ונכנס ל"חוסר שפויות עם עצמי". הנאשם טען שאינו זוכר שכמעטدرس שוטר זכר רק שכמעט נורה ב-אם 16, והוסיף כי הוא נוטל כדורי אסיאול ולקח כדור אחד ביום האירוע בצהרים. באשר לסכנים שברכב טען שהוא מחזק סכין ברכב להגנה עצמית, וכן מחזק סכין בחגורת להגנה עצמית וגם לצורך עבודה בגינה שעשה בביתו.

הנאשם נשאל על האיום על חייו, והשיב כי הוא מאויים לאחרונה מכינויים רבים, אך לא מסר פרטיים, והוסיף כי הוא למד בישיבה ומנסה לשקם את חייו.

28. ההודעה השנייה, ת/16, נגבהה ביום 8.6.16 בשעה 7:53 (על פי הערתת חוקר החקירה עצמה החלה בשעה 9:30). הנאשם נשאל על המקטעים השונים של האירוע - ההימלטות מנידית הבילוש, התתעלמות מחסימת נידית הבילוש, חציית רמזור באור אדום, פריצת מחסום על ידי עקיפת נידית, ועוד. הוא השיב כי אינו מכחיש את העובדות, והפנה לדברים שמסר בחקרתו הראשונה. בנוגע לאירוע כפир האמר טען הנאשם כי לא ראה שם אדם שעמד מחוץ לרכב, וכי לא התקoon לפגיעה באף אדם. הוא ציין את העבודה שגם כשרכבו נעצר, בחר לפגוע בעמוד כדי להימנע מגיעה בשוטר או ברכב משטרתי. הנאשם התייחס פעם נוספת למצבו הנפשי, לרמת החרדת הגבואה בה היה מצוי, וטען כי ראה את

ニידות המשטרה אף פחד גם מהן. הוא חזר פעמי נספת על הטענה שהחזק סcoin ברכבו לצורך הגנה עצמית. הוצג לו הסרטון בו צולם המרדף בכיכר (שבהמשר סומן ת/5), והנואם לא הכחיש את המרדף וחזר על הטענות בנוגע למצבו הנפשי.

עדות הנאשם בבית המשפט

.29. בתשובה לכתב האישום מסרה ב"כ הנאשם גירסה דומה, כמפורט לעיל.

בעדותו בבית המשפט (עמ' 129 ואילך) חזר הנאשם על כך שהוא סובל מחרדות כבר שנים רבות ומתופל באסיוול. הוא תיאר מספר פגיעות ונסונות התנקשות שעבר, כולל אירועו בו נזכר 16 דקות. לדבריו בעקבות החשש לחיו הוא נהג לבוש שכפ"ץ, ובחיפוש משטרתי בบיתה נמצא מספר שכפ"צים. בעקבות התראות שקיבל מהמשטרה ולאחר נסונות התנקשות שעבר, הוא טס לאפריקה ושהה שם תקופה הרחק משפחתו ולידיו, כדי להציל את חייו. לאחר חזרתו לישראל החל ללמידה בשינה את אורח חייו, התנהג והתלבש כתלמיד ישיבה. הוא אף החל לעבוד בגננות כדי לשקם את עצמו, ולטענתו לא עבר כל עבירה במשך שנתיים. הנאשם הוסיף (עמ' 132 ואילך) כי רשיון הנהיגה שלו נפסל בשנת 2010, ולאחר מכן לא יכול היה לחדשו בשל מצבו הכלכלי. בלילה האIROU הוא לקח באופן חד פעמי את הרכב של אשתו ונסע לבקר חבר בשכונת גילה. הנאשם הודה בכך שעבר עבירה כשנהג ברכב ונטל אחריות על כך (עמ' 132 שורה 22).

.30. באשר לאירוע, הנאשם העיד כי ראה הרכב דומם שאינו בתנועה, הרכב נצמד אליו בצדקה לא רגילה ופתחום זינק אחורי (עמ' 133). הוא חש שהזCMD מטען לרכבו או שמדובר במתקנים המתוכננים לפגוע בו. הנאשם הדגיש כי הרכב ישבו שני אנשים שלא יכול היה לראות את פניהם מאחר שהפעלו אורות גבוהים, וכי הם לא סימנו לו במערכת כריזה או צפצוף ולא ב"צ'יקלה". לטענתו לא הייתה לו סיבה לחושש מהמשטרה, שכן על אף שנаг לא רשיון והחזק סcoins ברכב, מפגש עם המשטרה היה צפוי להסתיים בזמן לבית המשפט, ולא מעבר לכך. הנאשם תיאר מספר מקרים מוכרים לו או שפורסמו בתקשורת שבהם עבריינים התקזו לאנשי משטרה ורצו או ביצעו עבירות אחרות.

לגביה החסימה הראשונה של הכביש בגילה על ידי נידת טען הנאשם כי הנידת לא הבבבה באורות כחולים אלא רק סימנו לו בפנס, וכי היא חסמה רק נתיב וחצי מטור ארבעה. הוא הדגיש כי לא פרץ מחסום פיזי כגון חוט או ברזל או מחסום דוקרים (עמ' 134).

.31. הנאשם הבביר כי לא פגע בשום שוטר, וכי מלבד השוטר יורו שירה עליו לא הבחן בשום שוטר מחוץ לרכבו, כולל כפир האמר שאותו, לטענתו, לא ראה כלל. הוא העיד לגבי מצבו התודעתי כי **"מרגע שחשבתי שאני לפניו חיסול אפיו שראיתי נידות כחולות לא יודע מה קרה לי, ירדתי למיטה ורמת חשיבה לא הייתה לי, רמת פחד הייתה לי 100..."** (עמ' 135 שורות 14, 15). בהמשך הוסיף כי חחש שיפגע גם על ידי שוטרים, שכן בשנת 2001 ירה על בלש, וחחש שהשוטרים ינסו לנוקם בו על שפצע בחברם. גם בנושא זה הפנה הנאשם לאירועים שונים שפורסמו בתקשורת, ולתקדים "הבלשים הנוקמים" (עמ' 139). הנאשם תיאר את מצבו לאחר האירוע. לדבריו, מיד לאחר שעבר תאונה בה נפתחו כריות האור של הרכב, ולאחר מכן לכיוון כיוונו, כשהוא מדם, הוכה קשה על ידי השוטרים. הוא קיבל אגרוף בפנוי, ולאחר מכן הושכב על הכביש והשוטרים בעטו באפו ובאזורנו, גרמו לנשירת שניים מפיו ולחבלת שגרמה לאבדן שמיעה באחת מאוזניו (עמ' 140).

לאחר מעצרו נשלח הנאשם לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית ולהסתכלות. לטענתו השוטרים שלוו אותו בבית

החולמים הרצוג לא הסכימו להוריד את הנשך ולהימצא במקום בלבגדים אゾרתיים, ובעקבות זאת מנהל המחלקה סירב לקבלו למחלקה. לדברי הנאשם, השוטרים עצרו את שיחתו עם הפסיכיאטר אחרי רביע שעיה, ולא אפשרו לו לעבור את הסתכלות שאליה נשלח (עמ' 141).

32. בחקירתו הנגידית העיד הנאשם כי ביום האירוע יצא מביתו כשהוא במצב רוח מצוין, מרגיש טוב ולא במצב חרדי, וכי נטל בבוקר כדור אסיוול באופן שגרתי (עמ' 148). הוא טען שהתנהגותו הייתה סבירה בנסיבות, כי "**כל אדם היה ברוח**" בשעת לילה זו (עמ' 149 שורה 25), וכי התנהוגותם של השוטרים הייתה התנהוגות עברינית וחירגה (עמ' 150). הנאשם נשאל מספר פעמים מדוע לא עצר בשלב מתקדם יותר של המרדף, לאחר שהצטרכו נידות כחולות מזוודות, והיה ברור שמדובר בנידות משטרתית ולא במתנקשים. שאלת זו עלתה כמה וכמה פעמים, הנאשם השיב תשובות מתשובות שונות, וטען כי בשל הסערה שהיא נתונת בה כתוצאה מהחילק הראשון של האירוע, לא היה מסוגל להגיב בחלק השני. אולם מצאתי בכל עדותו הסבר מספק לשאלת זו (ראו, לדוגמה, עמ' 152 שורה 19 ואילך, עמ' 153, עמ' 154 שורה 8, וכן בעדותו המשלימה של הנאשם לאחר החלפת הייצוג, כאשר נשאל מספר פעמים, גם בשאלות מדריכות, על התנהלותו בשלב השני של האירוע, והתתקשה לספר הסבר - עמ' 199 ואילך).

הנายน שאל אם עבר רמזורים אודומיים, והשיב שהוא "טען שלא" כיוון שלא צולם במצלמה. הוא שאל אם נהג באופן פראי והשיב שנרגב באופן ברחני, נס על חייו ולא התקoon לפגוע באחרים. שאל אם נהג מעבר למהירות המותרת והשיב גם על כך שלא תועד באופן אובייקטיבי (עמ' 154 שורה 20 ואילך).

באשר לסכינים שהיו ברשותו, הנאשם טען כי נדרש לו לצרכי עבודתו בגננות, להרכבת דשא, אך הודה גם בכך שהחזיק בהם לצורך הגנה עצמית (עמ' 156 שורה 27, עמ' 157 בראש העמוד).

עדוי הגנה נוספים

33. העד **אסף שאול** הוא מנהל חדר הבקרה בעיריית ירושלים. בעדותו, עמ' 159 ואילך, מסר כי קיימות מצלמות במספר צמתים בנתיב נסיעתו של הנאשם, וכי החומר המצלום נשמר עד 72 שעות, כך שלא ניתן לשחזרו. העד לא זכר פניה מהמשטרה בגין מצלמות, אם כי לא שלל אפשרות שהיא פניה לאדם אחר.

הרבי דניאל ביתון הוא ראש ישיבת שובו בעיר העתיקה בירושלים, והכיר את הנאשם בתקופה בה למד בישיבה והשתתף בפעילויות בה. בעמ' 163 לפורתוקול העיד כי הנאשם החל להגיע לישיבה בלבוש חרדי, אולם הוא הבחן ב"הגנה" מתחת לבגדיו, דהיינו בכך שלבש שכפ"ץ. אצין כי הרבי הקפיד להגיע לכל הדיונים בתיק.

העד **שלומי נתן** היה בעבר הרחוק שוטר בימ"ר ירושלים, הכיר את הנאשם במסגרת עבודתו, כשהגיע לעצמו בהיותו עזיר נמלט. לאחרונה פגש שוב בנאים וניסה לעזור בשיקומו בכך שהכיר בינו לבין גן שהסכים להעסיקו (עמ' 164 ואילך).

העד **יעקב אילוז** הוא יzem ומנכ"ל של מוסד בית חם בקרית אטה, והעד בעמ' 167 ואילך על הליך הגמילה שעבר הנאשם. לדבריו הנאשם סבל מחרדות, והדבר ידוע לו הן מדברי הנאשם והן מהמצוות המטפל. הוא הוסיף כי הנאשם היה מגיע למפגשים עם אפוד מגן (עמ' 168).

ביא אשר הוא קצין אג"מ במח"ש, הוא נשאל (עמ' 172 ואילך) על מעורבות מח"ש בתיק.

ל ש היה אשתו של הנאשם ונכחה בכל הדיונים שהתקיימו בתיק זה. בעמ' 201 ואילך העידה בתיאורים

מוחשיים על נסיבות ההתקשרות שעבר הנאשם וכן על התקפי חרדה מהם הוא סובל במשך השנים. היא התייחסה לאוימים הקשים שביהם נתן הנאשם, למידעים אודוטים כוננות לפגוע בו הגורמים לכך שלעולם אינה אפשררת נסיעה של הנאשם עם ילדיהם ברכב אחד. בהתייחס לסכנים שנמצאו ברכב טענה העודה כי היא שרכשה אותם עבור הנאשם לצורך עבודתו, ושכחלה להוציא אותם מהמכונית (עמ' 203). גירסה זו אינה מתיחסת עם טענת הנאשם שהחזיק בסכינים לצורך הגנה עצמית.

מצבו הנפשי של הנאשם בזמן האירוע

34. כאמור, טענתו המרכזית של הנאשם היא שמצובו הנפשי והתקפי חרדה שהוא סובל מהם, לצורך נסיבות המפגש עם שוטרי הבילוש, גרמו לו לחשוב שמדובר בערביינים המבקשים להתקחש בו. קיימת, איפוא, חשיבות רבה למצבו הנפשי בזמן האירוע ובסמוך לאחריו. בדינום בתיק זה עולה כי במסגרת דינמי המעצר הופנה הנאשם לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית, אולם בתשובה לאיישום בתיק שבפני לא הוועלו טענות בנוגע להשפעת מצבו הנפשי של הנאשם על אחריותו הפלילית. לאחר החלפת הייצוג הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית מטעם הנאשם, ובהתאם הוגשה חוות דעת נגדית מטעם התביעה. הטענה הועלתה רק בסיום פרשת הגנה, ועל כן היא נדונה כאן עם יתר הטענות.

35. מטעם הנאשם הוגשה חוות דעתו של ד"ר מנדל פוקס. ד"ר פוקס תיאר את בדיקת הנאשם ציין כי "בתוך החשיבה גילה מחשבות רדייפות כלפי המשטרה ובמיוחד כלפי השוטר שכירעה בו, טוען שהשוטר מעוניין לרצוח אותו, משוכנע בכך.... מלבד מקרה הנ"ל שלול החיים ולא נראה היזיתי...."

כאשר הערטתי לו ששוטרים לא רוצחים ערביינים אלא עוזרים אותם הוא משוכנע שבמקרה שלו הם ירצו אותו וידעו לו שהשוטר מהאירוע עומד אחראיניסין לרצוח אותו בעברו ולכן הוא היה משוכנע שרוצים לרצוח אותו בעת eventdata הנדון, נכנס לחרדה קשה. טוען שהרגל הייתה תקועה על הגז של הרכב מתוך פאניקה בה היה שרוי אז".

בפרק הסיום של חוות הדעת כתוב ד"ר פוקס כי

"1. קיימת סבירות שהנבדק סובל מחשבות שווה רדייפות כלפי שוטרים שמעוניינים להתקדם ולהרוג אותו עקב אירוע ירי בעבר כאשר ירה לעבר שוטר והוא ממשיך לדודך אחרי בניסיון לרצוח אותו... בבדיקה מתאריך 8.6.16 עלתה האפשרות שהנבדק סובל חרדה פסיכוטית (עקב מחשבת השווה הרדייפית כלפי משטרת), כמו כן בבדיקה מתאריך 28.6.17 מכתב שבחן מציאות של הנבדק פגום... בוחן מציאות פגום מציבע על מחלת נפש...."

2. לאור כל הממצאים הנ"ל, קיימת סבירות שבעת ביצוע המעשים המיוחסים לו בכתב האישום בתחילת eventdata הנבדק פעל כתוצאה מחרדה קיומית של פגעה על ידי גורמים ערבייניים בغالל שהשוטרים לא זוהו, מאוחר יותר לאחר שהצטרכו נידות משטרת הנבדק פעל כתוצאה מחשבות השווה הרדייפות כלפי המשטרה שכאמו לרמת חרדה גבוהה פסיכוטית ולכן הוא לא היה יכול להימנע ממעשיהם אלו".

36. בחקרתו המשלימה בבית המשפט הבהיר המומחה כי ראה בדברי הנאשם מחשבת שווה מניעתית כיוון שתוקן דבריו, הטענה שהמשטרה רוצה להרוג אותו, אינה מציאותית (עמ' 225). הוא הגדר את

הפרעה ממנה סובל הנאשם כמחשבת שווה ספציפית, אשר אינה פוגעת בתפקידו בtier הת חמומים (עמ' 226). בחקירה הנגדית הבהיר המומחה כי אותה מחשבה עצמה יכולה להיות שלא להיחשב כמחשבת שווה אילו הנאשם היה חי במדינה בה המצב בו שוטרים רוצחים אזרחים אפשרי, אך ההנחה התרבותית המקובלת היא ששוטר שנוסף אחריו איזרח אינו מתכוון להרוג אותו (עמ' 231).

37. מטעם המאשימה הוגשה חוות דעתו של ד"ר איגור ברש, סגן מנהל בית החולים איתנים. חוות דעתו קבע ד"ר ברש:

"אין בבדיקה זו כמו גם בבדיקה קודמת עדות למצב פסיכוטי. הנבדק מבסס את טענתו שהיאشروי בחרדה על בסיס עובדות מציאותיות: פגיעות בו ע"י עבריינים בעבר. מנמק בצורה 'הגיונית וברור' שלא היה יכול לדעת שמדובר ברכב משטרתי. מדובר על פחד מציאותי מהSTITואציה, ללא כל עדות לקיום תכנים פסיכוטיים. אין כל בסיס להשערה שמדובר במחשבות שווה, אי לך אני מסכים עם המסקנה של ד"ר פוקס שהנאשם לא היה אחראי על מעשיו בגינם נשבט. איני שולל שבSTITואציה של מרדף היו יכולים להתעורר בו זיכרונות מהתקשוויות בו ומהפגיעות שחוויה בעברו, אך אין בכך בסיס לפטור אותו מאחריות פלילתית לפי ס. 34 ח' חוק העונשין, מאחר ולא מדובר במחלת נפש במובן המשפטי של המושג".

38. בשאלת השלמה השיב ד"ר ברש לב"כ המאשימה כי בסמוך לאיורו סבר ד"ר קרייצ'ב שבדק את הנאשם כי יש מקום לחקירה בתנאי אשפוז, אך הוא עצמו לא חשב כך, כיון שלא היה ספק שבזמן הבדיקה הנאשם לא היה במצב פסיכוטי, והאשפוז לא היה מסייע במענה לגבי השאלות הנוגעות במצבו בזמן האירוע (פרוטוקול עמ' 208). מכאן שההימנעות מאשפוז הנאשם לא נגרמה בשל נוכחות של שוטרים במדים בבית החולים, אלא משיקול מחייב רפואי.

בחקירה הנגדית הוסיף ד"ר ברש כי פסיכוזה על רקע מחלת נפש אינה מתחילה בן רגע וחולפת בן רגע, ואף לא תוך כמה ימים. לדבריו אין תיאור קוורנטי של פסיכוזה של הנאשם, ולא ניתן לומר שהנאשם היה במצב פסיכוטי בבדיקה ברגע האירוע, לא לפני ולא אחרי (פרוטוקול עמ' 213). הוא אישר עי על פי התיאורים שנשמעו בעדיות - לביישת אפוד המגן, ההימנעות מהימצאות ברכב עם ילדיו - הנאשם מצוי אכן בחරדה, אך ככל הנראה שסיבות המצדיקות את אמצעי הזהירות, ציין כי בזמן שהוא בדק את הנאשם לא היה כל סימן לחרדה (עמ' 214, 215). הוא סבר כי הנאשם נמצא אכן במצב חרדתי, אך לא כתוצאה ממחלה נפש.

39. אציין כי בבדיקות שנערכו לנאים בסמוך לעצמו עלתה שאלה האם הנאשם סובל מחרדה פסיכוטית, ובחוות דעתם של ד"ר קרייצ'ב וד"ר קפלן מיום 23.6.16 הומלץ לאשפוז להסתכלות לצורך זה (חוות הדעת הוגשה חלק מ/2). גם במכתב ד"ר בורוכוב אל רופא בית המעצר מיום 28.6.16 (גם הוא חלק מ/2) נזכר בוחן מציאות פגום, אם כי הובהר במכתב שהבדיקה לא הסתימה. אולם מסמכים אלה הם מסמכים ראשוניים שאינם מתימרים להיות חוות דעת סופיות לגבי מצבו של הנאשם. בסופו של דבר, הסברו של ד"ר ברש לפיו אין מדובר בחרדה פסיכוטית אלא בחרדה שיש לה בסיס הגיוני הנובע מארוח חייו של הנאשם, מהוועה הסבר גם לשאלות שהועלו באותו מסמכים רפואיים ראשוניים.

40. לאחר שעניינו בחוות הדעת ובtier המסמכים הרפואיים שהוגשו, ולאחר שימושתי את עדויותיהם של שני המומחים, אני מקבלת את עמדתו של ד"ר ברש לפיה הנאשם לא סובל ממחלה נפש ואין בסיס לפטור אותו מאחריות פלילתית. עמדתו של ד"ר ברש הייתה משכניתה שלעצמה, ובונוסף עלתה בקינה

אחד עם התרשומות מהתנהלותו של הנאשם במהלך הדיון ומהטענות שהובילו מצדיו. ד"ר פוקס ביסס את חוות דעתו על הנחה שמחשובת הנאשם אודות רדיפת המשטרה אחורי מצביעה על חרדה פסיכוטית ובוחן מציאות פגום. אולם הנאשם טען כבר בחקירותיו במשטרת, ואף הקדיש חלק ניכר מהמשפט ומעודתו בבית המשפט, כדי לשכנע שחששותיו אכן מבוססים, הן בשל היתקלויותו בעבר עם שוטרים והן בשל נסיבות החיסול שעבר והיותו מאויים גם כן. גם אשתו של הנאשם תיארה את האיים נגדו, והוסיפה שגם היא עצמה נוקעת באמצעות זיהירות ואינה מאפשרת נשואה של ילדיה ברכב בו נמצא הנאשם. האם גם אשתו של הנאשם סובלת מחרדה פסיכוטית?

בנסיבות אלה סבירה בעיני התפיסה לפיה חרdotio של הנאשם מובוססות על תפיסה ריאלית של מציאות חייו, ואין מהות ביטוי למצב פסיכוטי.

.41 הגנה העלה טענה לפיה חסר שיתוף פעולה מצד המשטרה סיכל אפשרות של עriticת בדיקה פסיכיאטרית בתנאי הסתכלות, ובכך מנעה מהנאטם אפשרות להוכיח את מצבו הנפשי. אני דוחה טענה זו: גם אם נוצר מתח מסוים בין הרופא לבין השוטרים שלילו את הנאשם לבדיקה הפסיכיאטרית, מן הסתם אין זו הפעם הראשונה, ואף לא האחורה, בה נשלחים להסתכלות אנשים החשודים בבעיטה עבירות חמורות המסקנות את הציבור, אשר מצבם מחיב שמירה משטרתית צמודה. הדבר אינו מונע אפשרות של אבחון והסתכלות, ואף של אשפוז פסיכיאטרי. ניתן להניח כי אילו העריכו הרופאים המתפלים כי יש צורך ממש בהמשך הימצאותו של הנאשם במסגרת פסיכיאטרית, אילו הנאשם והוא נחשים להמשיך בהליך, הייתה נמצאת המוגרת המתאימה. גם בית המשפט שליח את הנאשם להסתכלות היה מגיב באופן נחרץ אילו התרשם שנמנעת בדיקה חיונית בשל התנהלות המשטרה.

טענות נוספות

חוקיות הירוי

.42

הגנה טענה כי לא הייתה הצדקה לירוי ברכבו של הנאשם, וכי הדבר עומד בניגוד לנוהלי המשטרה. אני סבורה שהרלוונטיות של טענה זו מוגבלת, כיוון שהיא בוצעה בסיום האירוע, לאחר שהנאטם ביצע את העבירות המיחסות לו. אין מדובר בנסיבות המהוות בסיס לטענת הגנה מן הצדוק, כגון מצב בו הירוי בלתי חוקי בעיליל, או מצב בו נגרמו לנimat נזקים חמורים כתוצאה מהירוי.

מכל מקום אני סבורה שיש לדוחות את הטענות גם לגופן:

.43 פקודת המטריה הארץ בדבר שימוש בכלי ירי לצורך ביצוע מעצר הוגשה כሞצע נ/15. הפקודה קובעת כדלקמן:

"השימוש בכלי יריה לצורך ביצוע מעצר אסור, אלא אם התקיימו תנאים מצטברים אלה:

1. המעצר מתיחס לעבירה מסווג פשוט, שנתקיים לגבי אחד מآلיה:

א. המעשה שהוא עילת המעצר סיכון בצורה ממשית את חייו או את שלמות גופו של אדם.

ב. האדם שմבקשים לעזרו בגין אותה עבירה מסכן באופן ממש את חייו או את שלמות גופו של אדם.

2. אין דרך אחרת לבצע את המעצר

3. השימוש בכליה היריה אין בו כדי לגרום סיכון ממשי לחייהם או לשלםות גופם של עוברי אורח וחפים מפשע".

44. מהראיות שבפני עולה כי הנאשם עבר עבירות חמורות, בהגינה שיצרה סיכון לח"י אדם, ובאי צוות לשוטרים. אופן התנהוגתו עורר חשד שההנ帀ט היה מעורב בעבירה חמורה, או מתכוון לעבור עבירה כזו. חלק מהעדים ציינו אפשרות שהוואלטה שמדובר באירוע פח"ע. הנאשם לא נענה לדרישת השוטרים לעצור, ברוח באופן אקטיבי כמשמעותו שיירה של ניידות ופרץ חסימות מאולתרות על הכביש, כך שקשה להעלות על הדעת דרך אחרת לעצרו.

חוותם של שוטרים להגן על הציבור ולמנוע ביצוע עבירות. אך, המבחן לניטול הסכנה ולעצירת הנאשם אינו רק העמדה בסיכון של השוטרים שהיו מעורבים באירוע, אלא מילוי חוותם של השוטרים להגן על כלל הציבור גם שוטר שלא חש סכנה לחיו שלו, מחייב לפעול במטרה למנוע סיכון הציבור.

הڪצין כפир האמר, שחש סכנה מוחשית לחיו, נתן פקודת ירי בגולגול הרכב. כאמור, מדובר בפקודה שהיתה סבירה לאור הנסיבות. גם אם הפקודה הופנתה באופן ישיר לרכב הבילוש (שכונה בקשר 731), ההקשר של מתן הפקודה בಗל הקשר שרבים מАЗינים לו מצביע על כך שהפקודה לא ניתנה ספציפית לנידת הבילוש בלבד, ומכל מקום, סמכות הירי קמה לשוטרים מכח הנסיבות, ולא רק מכח הפקודה שניתנה. ההחלטה לעצור את הנאשם על ידי ירי לרכבו היא החלטה סבירה העומדת בדרישות שנקבעו בנהלים.

נסיבות הימצאותה של נידת הבילוש במקום המפגש עם הנאשם

45. ב"כ הנאשם טענו בשלבים שונים של המשפט, הן במהלך עדויותיהם של חיון ולוקאס והן לאחר החלטת הייצוג, כי הפניה לנאמן והדרישה מהם להזדהות לא הייתה מקרית. בנושא זה אפשרתי חקירה בהיקף מצומצם, ללא הרחבות יリעת המחלוקת, שכן הנושא אינו רלוונטי ואין לו השפעה על ההליך שבפני. ב"כ הנאשם טענה כי השאלה שמעוותית כיוון שיש בה כדי להשפיע על מהימנות העדים.

אין מחלוקת על כך שההנ帀ט הוא עבריין מורשע ומוכר למשטרת, וענין זה הועלה פעמיים ביזמתו של הנאשם עצמו, להוכיח טענת ההגנה שלו. לא טוען כמובן עצם סמכותם של שוטרים לדרוש מרכב לעצור לבדיקה, במיוחד כאשר בענייננו אין מחלוקת על כך שההנ帀ט נהג ללא רשותו, וכשמדובר ברכב בעל חולנות כהים הנושא בשכונות מגורים בשעתليلת מאוחרת. במצב זה לא ניתן לטעון כי השוטרים לא היו רשאים להוראות לרכב לעצור לצורך זיהוי, בדיקת רשיונות וכדומה, ומשכך, השאלה אם השוטרים נמצאו במקום במסגרת סיור שגרתי או במשימה ספציפית, ואם חשו שההנ帀ט הוא הנאשם שבפני אם לאו, אינה רלוונטית, שכן במקרה מקרה היה על הנאשם לעצור ולהזדהות על פי דרישת השוטרים.

46. אני סבורה שניית לਮקרה ניכרת לגירוש העדים שההנ帀ט לא היה היעד והסיבה להימצאותם במקום, בעובדה שבמהלך המרדף הסוער אחר הנאשם לא הזכיר שמו וזהותו. אין מחלוקת על כך ששוטרי הבילוש הכירו את הנאשם. אילו היו מודעים לכך שההנ帀ט הוא הנהג ברכב, ניתן להניח שהיו מציינים זאת בगל הקשר ומשהירים את השוטרים המעורבים, בעיקר על רקע העובדה שההנ帀ט יירה בעבר בשוטר. בטיחותם של השוטרים הייתה עומדת מעל שיקולים מבצעיים כאלה ואחרים, והעובדת שבמהלך המרדף לא עלו שמו וזהותו של הנאשם מצביעה על כך שהשוטרים עצם לא היו מודעים לזהותו.

התיחסות לעבירות הספציפיות

.47. אני סבורה שהמאמינה עמדה בネット הוכחת רובן של העבירות המוחסנות לנאים בכתב האישום ברמה שמעבר לספק סביר, כמפורט להלן:

העבירה של סיכון חי אדם בנסיבות תחבורת - הוכח כי הנאשם נהג במהירות מופרצת, בנגד חוקי התנועה, ונשמעו עדויות על כך שגרם לכך רכב לעצור כדי להימנע מפגיעה. העבירה של סיכון חי אדם דורשת יצירת סיכון, ואני מחייבת מימוש הסיכון. אני סבורה שנהייתה של הנאשם מקימה את העבירה.

חבלה ברכב - נשמעו עדויות על כך שבתחלת המרדף פגע הנאשם ברכב חונה, אף תוארו מקום הפגיעה והשברים שעל הכביש.

הפרעה לשוטר - הנאשם נמנע מלהיענות להוראות השוטרים, הן בתחלת המרדף והן בהמשך, כשניות המשטרה יצרו חשימות וסימנו לו לעצור. בכך הפריע לשוטרים במילוי תפקידם.

החזקת סיכון - הנאשם הוודה בהחזקת הפיזית של הסכינים. הוא טען אמן שנזקק לסכינים לצורך עבודתו, אולם בה שעה טען כי החזיק בסכינים להגנה עצמית. החזקת שלושה סכינים, החזקתם הן ברכב והן על גופו של הנאשם, ללא כלי עבודה נוספים, והזיקה להסביר הנאשם לגבי האיום נגדו - כל אלו תומכים במסקנה שהסכינים לא נועדו לשמש את הנאשם בעבודתו, ועל כן החזקתם אסורה.

נהיגה ללא רשות - הנאשם הוודה בכך שאין בידו רשות נהיגה עוד משנת 2010.

אי ציות לרמזור - נשמעו מספר עדויות על כך שהנאים עבר בצדדים באור אדום. עם זאת, לאחר שהראיות מבוססות על עדויות השוטרים בלבד, ללא צילום או תיעוד מדויק בזמן אמת, אני מנענת מהרשעת הנאשם בשער העבירות המתיחסות לצמצמים ספציפיים, ומרשיעה אותו בעבירה אחת בלבד.

באשר לעבירה של חבלה ופצעה בנסיבות מחמירות תוך שימוש בנשק, אני סבורה שעבירה זו הוכחה באופן פורמלי, אולם ספק אם זהה אכן העבירה המתאימה לתאר את האירוע. ראשית, מדובר במקרה מינורי שהוגדר על ידי כפיר האמר כ"שפוף קל בברך מהנפילה" וכך נראה גם מהתמונה 1/3. שנית, אמן, להגדיר את אותו שפוף כפצעה, אולם ברמה הנמוכה ביותר. היסוד המחייב של נשיאת נשק חמ או קר אף הוא הוכח, שכן הנאשם נהג בזמן הרלוונטי ברכב הנחשב לעניין זה כנשק קר, ונוהג בו באופן מסוכן. מתיior הסיטואציה ברור שגם אם נפילתו של האמר לא הייתה כתוצאה מגע פיזי עם הרכב הנאים, היא גורמה כתוצאה מהאירוע והנסיון לחסום את הרכב. סעיף 335 לחוק העונשין עוסק במקרה זה "הבריאן נושא נשק קר או חמ". דהיינו, די בעצם נשיאת הנשק, ובקשר סיבתי בין נשיאתו לבין הפגיעה שנגרמה, כדי להקים את העבירה, גם אם הפגיעה לא גורמה ישירות מאותו נשק קר. אני סבורה, איפוא, שהעבירה שיוחסה לנאים הוכחה, אם כי מדובר בגורם מיוחד של עבירה זו.

.48. לאור כל האמור אני מרשيعة את הנאשם בעבירות המוחסנות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשע"ז, 07 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים